XV. ÉVFOLYAM 3. SZÁM 2022./3

Testvérek

„Ó, mily szép és mily gyönyörűséges, ha a testvérek egyetértésben élnek!”
Zsoltárok 133.1

Így jut el hozzánk Isten szava

Egy csónakban

Mályiban táboroztunk

IRÁNY NARNIA!

Vakációs gyermekhét

A HAJDÚBÖSZÖRMÉNYI BOCSKAI TÉRI REFORMÁTUS GYÜLEKEZET HÍRLEVELE

Bemutatkozó istentisztelet

Mt.26, 36-44
Mt.6,10: Legyen meg a Te akaratod, mint a mennyben úgy a földön is!

Keresztény testvéreim! Kedves Bocskai téri gyülekezet!

Legyen meg a Te akaratod! – hangzik a felolvasott ige. Talán mindannyian rájöttünk, hogy a felolvasott igeszakasz a jól ismert Úri imádság egyik kérése. Azt tapasztaljuk az Úri imádsággal kapcsolatban, hogy a legtöbb esetben csak imádságként hangzik el, de annak magyarázata, igeként való használata, és ezáltal teljesen közelhozása ahhoz, aki ezt elmondja, hozzánk, sok esetben elmarad.

Az akarat mint velünk született tulajdonság

Az igére készülve, mikor azon gondolkodtam, miről is szólhatnék közöttetek első alkalommal, többször is ez az igeszakasz jelent meg előttem: idézet formájában, igekeresés közben stb... És rájöttem, hogy ez a kérés rengetegszer jelent meg az én életemben is, főleg annak viharos időszakaiban és hogy nagyon jellemzi az én életemet minden formában. Majd rájöttem, az emberiség történetén belül, ez az egyik olyan erő, amely minden élethelyzetben jellemző, az akarat véghezvitelének erőteljes kimutatása.

Az emberben a bűneset óta benne van az akarat. Minden embernek vele született tulajdonsága az akaratának kinyilvánítása. Nézzük meg például a kisgyerekeket: ütnek, vágnak, toporzékolnak, ha nem teljesül az akaratuk. És ahogy az ember egyre idősebb lesz, fokozatosan megtanulja kordában tartan az érzéseit. A toporzékolás elmúlik, de az akaratunkat azért megpróbáljuk valami más módon, de mégis tűzön-vízen át érvényesíteni. És ebben nincs kivétel, az akaratát minden ember valahogy érvényesíti. Van, aki jobban látható módszerekkel vagy eszközökkel, van, aki pedig csendesen, láthatatlanul. De sok esetben az akarat kiteljesedésre juttatásában az ember olyan eszközöket is felhasznál, amivel a maga helyzetére nézve bár úgy érzi, jót cselekszik, másoknak azonban néha pont ezzel árt(hat) a legjobban.

És vannak olyan helyzetek, amikor a mi akaratunk nem teljesen egyezik meg az Úr akaratával. Ez a legjellemzőbb. Egy ehhez hasonló dolog történt velem is, mikor engem a lelkészi pálya felé irányított, lassan, de biztosan az Úr. Lelkész gyerekként az egész gyerekkoromat és kamaszkoromat az Isten igéjének körében töltöttem. Csodáltam a szüleim odaadó szolgálatát, de én olyan távolinak éreztem ettől magam, hogy még a gondolataimon sem futott át soha, hogy én erre a pályára termettem volna. Mindig is állatorvos akartam lenni, mert szerelmese voltam az állatvilágnak. Ez volt az én akaratom, és tűzön-vízen keresztül efelé mentem. Majd jött az életemben az első sokk. Édesapám új szolgálati helyet kapott és menni kellett! Minden végig szaladt a gondolatomon, csak az nem, hogy ezt velem az Isten akarata cselekszi.

Felolvasott igeszakaszunk pedig éppen erről a kérésről beszél: Legyen meg az Úr akarata! És kedves testvéreim, nem csak az akarat kinyilvánítása az, ami velünk született dolog, hanem az Úr akarata elleni folytonos lázadásunk is. Ha a szívünkre tesszük a kezünket, rájövünk, hogy bizony a mi életünkben is van ilyen történet. A váltás, változás szele sokszor kelt olyan gondolatokat az emberben, amik lázadásba torkollanak. Nem volt ez másképp az én életemben sem, hiszen lázadni kezdtem az úr ellen. Miért kell váltani, miért kell egy teljesen új környezetbe belecsöppenni? Sokszor történik meg, hogy az ember ahelyett, hogy rábízná magát az Úr akaratára, inkább panaszkodik. Mert nem tudjuk teljes szívvel és hittel elfogadni, hogy az Isten útjai nem a mi útjaink, és az Ő gondolatai nem a mi gondolataink. Sőt mi több, sok esetben mi, emberek nagylelkűen azt mondjuk, én már mindent megtettem, innen az Istenen múlik. Megengedjük neki nagy kegyesen, hogy befejezze, amit mi elkezdtünk. Ez olyan mintha azt mondanánk: én felépítettem a falat Uram, a számomra tetsző és megfelelő falakat, a te dolgod színt vinni a falakba, hogy az komfortos legyen a számomra. Én elterveztem, hogy állatorvos leszek, be is jelentkeztem egy intenzív biológia osztályba, engedd, hogy ezt el ne veszítsem.

Emberi akarat és Isteni akarat

Imádságaink sajátossága, hogy kérésünk ilyen megfogalmazásokat tartalmaz. Tudjuk mi az az út, amit be akarunk járni és ahhoz kérjük az Isten segítségét. Tőle kérjük a véghezvitelt akkor, amikor már nem találjuk a következő lépést. Tudom, mit akarok, de a célba éréshez, a Te segítséged szükséges. Úgy érezzük, hogy megakadásunk után csak az Isten segíthet, mert a megakadás kiegyenesítése, a torlasz lebontása az Ő feladata. Igeszakaszunk azonban azt mondja: „Legyen meg a TE akaratod!” Itt észre kell vennünk, hogy az Istent nem akkor kell hívni, mikor torlaszt kell lebontani, hanem tudatosulnia kell bennünk, hogy a torlasz, az akadály mi magunk vagyunk a saját életünk kiteljesedésében. Luther Márton így fogalmaz ehhez az igéhez írt gondolataiban: „Saját magunk ellenségei vagyunk, a rosszat bennünk pedig az akaratosság szüli.” Igazán nem mindegy, ho-

gyan tekintünk az előttünk lévő útra: Legyen meg Uram, amit Te akarsz / vagy legyen meg a Te akaratod, az enyémet folytatva és kiteljesítve. Nem mindegy, hogy kérve akarunk valamit, vagy akarva kérünk valamit, azaz nem mindegy hogyan kérjük az Urat, hogy teljesítse szívünk vágyát, ha úgy látja jónak, vagy úgy állunk az Úr elé, hogy Uram add meg nekem, mert én annyira ezt szeretném. Számos ilyen helyzet van emberi életünkben, amikor elhamarkodottan alkudozunk, és keressük a jelen helyzet alóli kibúvót. Legyen meg a Te akaratod, de úgy, hogy sértés, bántalmazás, fájdalom ne érjen engem. Ne kelljen nehézségeken keresztül mennem. Mikor az édesapám új helyére kerültünk, biztos voltam benne, hogy ha új iskolába is megyek, ott a biológia vonalát akarom folytatni, mert én ugye állatorvos akarok lenni! És ezután jött a második sokk. A Református Gimnáziumban egy hely volt, ahová 10. osztályos diákot át tudnak venni: Teológia osztály: vallás és az egyházzene elmélete szakirány. És ismét jött az Úr akarata elleni lázadozás: hogy viszem véghez az akaratomat? Belőlem sosem lesz semmi, az Úr keresztbe húzta a számításaimat! De azt mondtam, legyen meg, amit az Úr akar! De valahogy, talán mindannyian érezhetjük, nem volt teljesen őszinte ez a mondatom. Hittem is, meg nem is, hogy ez az Ő akarata.

És ahogy egyre jobban mentünk bele a tanévbe, egyre jobban megtetszett ez a helyzet, és valahol már kezdett felsejleni az Úr akarata, és ahogy az év vége felé közeledtünk, rájöttem jobb helyen vagyok, mint azt gondoltam. És az Úr szépen lassan irányította az utamat, mígnem egy nyári ifjúsági táborba találtam magam, ahova természetesen nem kifejezetten a vallási oldaláért jelentkeztem, egyszer csak megmutatta mi az Ő akarata és valahogy testestől-lelkestől megragadott az, ami ott elhangzott. Barátokért mentem oda, az én akaratom az volt, hogy velük legyek, és az Úr ezt felhasználta arra, hogy saját akaratát kiteljesítse és elindítson bennem egy folyamatot. Egy olyan folyamatot, amely újra csak alkudozás és kibúvó volt. A lelkészi- és az állatorvosi hivatás kettőssége között lebegtem. Utólag visszagondolva az ott történtekre, rá kellett jönnöm, hogy a saját akaratom és az Úr akarata viaskodott bennem. Hosszú időbe telt, mire rá tudtam eszmélni, melyik út az, amin az Úr vezetni akar.

Jézus mint az Isten akaratának megtestesítője

Az először felolvasott igeszakaszban is egy alkudozó imádság képe tárul elénk első látásra. „Atyám, ha lehetséges távozzék el tőlem ez a pohár, mindazonáltal ne úgy legyen, ahogy én akarom, hanem amint te.” Jézus emberi mivolta ugyan megszólal ebben az igeszakaszban: ha lehetséges távozzék el tőlem ez a pohár. Viszont figyeljük meg, Ő azt mondja: távozzék el, de ne az én akaratom legyen meg, hanem a tied. Míg mi általában így fogalmazunk: Legyen meg a te akaratod, de… (idejön az alkudozás témája). Ő kér, de aztán rábízza az Atyára annak beteljesedését, rábízza magát az Atya akaratára. Olyannyira rábízza magát, hogy a legnagyobb fájdalmak között is azt tudja majd mondani ott fent a kereszten, hogy: Atyám, a te kezedbe teszem le életemet. Még ott is azt mondja: legyen életem a te kezedben, rendelkezz vele akaratod szerint. Mikor ezután a tusakodás után az életemben az Úr útjára való elindulás megkezdődött, ez volt az egyik olyan gondolat, ami vezetett engem. Az Isten kezébe tettem le a sorsomat, egy új országban, egy új közegben. És az vezetett engem, hogy Krisztus tanítványaként, bármit is ad az Úr, mindent odabízzak az ő kezébe. Vezetőm ezután a 37. zsoltár egyik ismert verse lett: „Hagyd az Úrra utaidat, Ő munkálkodik”.

Testvéreim, kicsit megállva itt és Jézus példája alapján, magunkba nézve mérlegeljük, vajon mi tudunk legnagyobb mélységeinkben is Isten akaratára támaszkodni? Elmondani, hogy ha lehet, múljon el a fájdalmam, múljon el a gyászom, múljon el a keserűségem, de csak ha te is úgy akarod, ha ebben a te akaratod érvényesül nem az enyém. Hétfőn az imaközösség alkalmával hasonló témáról is szó esett: az Istenhez kiáltásról. Hogy a beteg, elesett, talán haldokló ember, aki eddig hitetlenül élt, vagy mondhatjuk azt, a saját maga akaratát érvényesítve élt, legmélyebb fájdalmában, betegségében mégis csak az Úrhoz kiált segítségért, az Isten akaratának beteljesedéséért.

Jézus egész életére ez volt jellemző, Isten akarata szerint cselekedni, azt tenni, amit Ő mond, amire Ő rendelte: hirdetni/meghirdetni az Ő országát. Hiszen az igeszakaszunk második fele Krisztusban lett igenné és ámenné. Benne egyesült az isteni akarat mennyben és földön. Ő volt, és ma is ő az az isteni akarat, ami összeköti a mennyet a földdel, ő Isten akaratának lehajlása közénk. Ő tette globálissá és univerzálissá az Isten akaratát, és az ő tanítványai tették a föld végső határáig ismertté az Isten benne kijelentett akaratát és végtelen szeretetét, valamint az Ő áldozatát. Azt, hogy Isten akaratából kiitta a keserű poharat, mert mindannyiunkért ki kellett innia. Ez pedig a legszebb példája az Isten akaratába való belenyugvásnak, ahogyan Ő, Isten akaratából kiitta azt a bizonyos poharat, szó nélkül, lázadás nélkül. Példa volt ez talán tanítványai számára, de példa lehet számunkra is.

A helyes imádság

Példa Ő abban számunkra, hogy Isten akaratába kapaszkodni azt jelenti, hogy előre rábízom magam az Ő segítő kezére és tőle várom akaratának beteljesedését az életemben. Ezt kellett nekem is felfognom, hogy már ott elkezdődött az Isten akarata, hogy egy másik gyülekezetbe kerültünk. Előre rábízom magam és nem csak utólag bólintok rá, hogy ha így kell lennie, hát legyen. Mert így ismét csak kételkedek, de azért aláírom az Úr akaratát, legyen meg a te akaratod, ha így kell lennie. Fontos azonban, hogy aki oda bízza életét igaz hittel az Úrnak, annak az Úr munkálja útját. És jobb felé vezeti, mint azt az ember akarhatná. Erről tesz tanúbizonyságot egy másik imádság is a Bibliában, Dávid király imája, aki így imádkozik a 143.zsoltárban: „Taníts akaratod teljesítésére, mert te vagy Istenem, te jó lelked vezéreljen az egyenes úton”(Zsolt. 143,10). Mert az Isten akaratába való belehelyezkedés megtanít minket az ő akarata szerint élni, és nem a saját akaratunkat erőltetni rá akár embertársra, akár magára az Istenre. És végső soron az Isten akaratának való engedelmesség és alávetettség a tűzön-vízen keresztül akaratát érvényesíteni akaró embert, szelíddé és tanulékonnyá teszi. A Krisztus példájára való támaszkodás pedig kimondatja vele: A te akaratod legyen meg a földön éppúgy, mint a mennyben. Kimondatja vele, hogy az Úr akarata az, amely mindent betöltő akarat, mindenhol rendet parancsoló akarat, melyre az ő szolgáinak szüksége van. És rendet tett az én életemben is. Nem lettem állatorvos, de az állatok iránti szeretetemet ki tudom élni úgy is, hogy közben az Úr szolgája vagyok.

Mert az Úr útjára való lépés nem feltétlenül jelenti azt, hogy teljesen elengedek mindent, és azt mondom, hogy ha mindennek az Úr akarata szerint kell teljesülnie, akkor nekem semmi dolgom és főleg semmi reményem sincs. Hanem ez egy közös munka. Ahhoz, hogy az életem szép és áldott maradjon, valamit tennem kell, valamit, ami emberileg lehetséges, mely tudjuk, az úr terveihez és hatalmához képest parányi, de pont ez a hatalom emelheti naggyá. Megteszem mindazt, ami lehetséges és az Úr akaratára bízom annak virágzását, annak további alakítását. Mint ahogyan Jézus is kért, de a beteljesedést az Atya akaratára bízta. Nem könnyű feladat ezt így végbe vinni, épp ezért is mondják sokan az Úri imádság ezen kérésére, hogy ez, ennek az imádságnak a legnehezebb kérése. Hiszen minden ettől a mondattól és ennek elfogadásától függ. Lehetetlen Istennek tetsző módon úgy könyörögni a mindennapi kenyérért, a bűnbocsánatért, a kísértéstől és a gonosztól való szabadulásért, hogy előtte ne vetnénk alá magunkat Isten akaratának.

Kedves Testvéreim! Isten akaratára való rábizatottságunk kemény önfegyelmet kíván minden egyes hozzá fohászkodótól. Tudnunk és éreznünk kell, hogy bizonyos dolgok meddig tartoznak – ha mondhatom így – a mi hatáskörünkbe, és hol jön el az a momentum, amikor már a továbblépésünk az Isten akaratába való beavatkozást súrolja. Viszont ehhez olyan istenismeret szükséges, amelyben az ember jól tudja, kire bízza életét. Ezt kellett nekem is megtanulnom, amikor az Úr akaratából teológus lettem. És hiszem, erre az útra kell vezetnem mindazokat, akik gyülekezetként rám bízatnak lelkészi pályám során. Erre mutat utat mindannyiunknak a Gecsemáné kertben történt esemény is. Az Isten akaratára rábízni magát az embernek csak olyan hittel lehet, amelyikre Jézus ad nekünk példát az ő életével, főleg annak végével. Ez a járható út, amelynek a végén nem csak monoton imádkozással, de belemélyült és ráhangolódott gondolattal tudjuk imádkozni az Úri imádság többi, szintén ilyen fontos, ezt megelőző sorával együtt, hogy: „Legyen meg a te akaratod, mint a mennyben úgy a földön is”, és tudjuk ebben a hitben kérni az ezután következőket, és zárni úgy az imádságot, hogy mindez azért legyen így, mert Tied az ország, a hatalom és a dicsőség – Úr vagy globálisan és univerzálisan, mennyen és földön.

Gondoljuk így végig azt az imádságot, amely talán az általunk legtöbbször elmondott imádság, s melyet nem csak elmondani, de átérezni is kell és fontos. Ámen

Gellén Máté lelkész (exmisszus-gyakornok)

Hitoktatóinkat kérdezzük - Dr Magyar Balázs vallástanár

Dr Magyar Balázs a Baltazár Dezső Református Iskola vallástanára. Jól ismerik őt az iskola diákjai, tanárai. Kevésbé ismeri viszont a gyülekezet.

Arra kérem, mutatkozzon be gyülekezeti újságunk olvasóinak!

Debreceni vagyok, ott élek a családommal. 1999-

2003 között a Debreceni Református Kollégium Gimnáziumának diákja voltam. A sikeres érettségi vizsga után tanulmányaimat a Debreceni Hittudományi Egyetemen folytattam vallástanár-teológus szakon. 2009-ben diplomáztam. Egyetemi tanulmányaim alatt Hollandiában jártam 2007-ben Erasmus ösztöndíjjal. 2009-2012 között a Hittudományi Egyetem doktori iskolájának voltam a hallgatója a Szociáletika és Egyházszociológia Tanszéken. Phd fokozatot szereztem Kálvin János házasságról, családról, szexualitásról című témakörben 2016-ban. 2012-ben felvételt nyerten a Debreceni Egyetem Állam-és Jogtudományi karára, ahol 2019-ben jogászként végeztem. Tanulmányaim során sokat tanultam külföldön, főleg az Egyesült Államokban.

Számtalan tudományos pályázat nyertese és szakmai kitüntetések birtokosa vagyok itthon és határon túl. Az általam jegyzett tudományos szakmai közlemények és publikációk száma száz. 2023-ig az University of Pretoria (Dél-Afrika) postdoktor hallgatója vagyok, amely szintén komoly feladatokat kíván tőlem.

2012 szeptembere óta tanítok a Baltazár Dezső Református Iskolában. 7 éve vagyok osztályfőnök. Nős vagyok, feleségem Derencsényi Judit tanítónő. Harmadik gyermekünket várjuk.

A Baltazár Dezső Református Iskolában, mint vallástanár órarend szerint tart hit-és erkölcstan órákat.
Mely évfolyamokon tanít?

Az 5-8. évfolyamon hét osztályban tanítok hit- és erkölcstant a református hitű gyerekeknek. A tanulók 95 %-a református, a többi diák a saját hite szerint jár hittanórára. A tananyag ismeretét, az órai munkát itt is érdemjeggyel ismerem el.

A református iskolán kívül tart-e órákat az állami iskolákban?

Igen, 2016 óta a Bocskai István Gimnáziumban tanítok etikát. 2012-től két éven át gyülekezeti konfirmációs csoportot vezettem. 2012-2019 között a Hűség ifi gyülekezeti ifjúsági csoporttal dolgoztam együtt, ami azért szünt meg, mert a fiatalokat egyetemi tanulmányaik elszólították.

Hogyan látja vallástanárként diákjai befogadó készségét és képességét?

10 év tanítás alapján azt látom, hogy egyre nehezebben és egyre több munkával lehet felkelteni és fenntartani az érdeklődést. Az okát abban látom, hogy világunk egyre zajosabb, egyre túlpörgetett. Ebben a zajban pedig egyre nehezebb meghallani Isten szelid, hivogató hangját. Számtalan dolog és jelenség van, ami elvonja a figyelmünket. Másfelől pedig a diákok életkoruk miatt egyre nehezebben fejezik ki gondolataikat, és nehezebben fogalmazzák meg az őket izgató kérdéseket is. Szinte ebből következik, hogy a legfontosabb kérdéseket már nem a felnőtteknek, hanem a kortársaiknak teszik fel. Sokat kell dolgoznia a tanárnak azért, hogy a diákok a bizalmukba fogadják és a legszemélyesebb kérdéseiket az őket tanító tanárnak feltegyék. Ezt a korosztályt már intenzíven foglalkoztatja a család, házasság, elmúlás, gyász és a szenvedélybetegségek témaköre. Családjaikban szinte mindenre van példa előttük.

Úgy vélem, egy jó és meghatározó vallástanár esetében nem elég csupán a tudományos felkészültség. Ennél a hivatásnál elengedhetetlen a nyitott, érdeklődő, együttműködő, alkalmazkodni tudó, és életével jó példát adni tudó személyes karakter. Valóban nehéz vallástanárnak lenni, mert itt egy szigorúan vett tanár-diák viszony van, és nem barátság. A legfontosabb az, hogy időben figyelmeztessük őket, ha hibáznak! Azzal az indokkal és szeretetteljes odafordulással, hogy azért szólok, mert szeretlek.

Ugyanakkor fontosnak tartom, hogy legyen egy kellő minőségű barátkozás és poénkodás is a tanórán és a tanórán kívül. Nagyon szeretem a jó hangulatú, vicces, mégis mély tartalmú beszélgetéseket. Nyitott személyiség vagyok, sok minden érdekel, sok mindenhez hozzá tudok szólni, véleményt mondani. Így nem okoz gondot, nem jelent terhet a tanórán és tanórán kívüli beszélgetés diákjaimmal. Előfordulhat az is, hogy néhány derűs viccemet nem mindenki szereti és nem is érti. De abban biztos vagyok, hogy a diákok és szülők irántam mutatott és megtapasztalt szeretete abból fakad, hogy se kollegának, se diáknak soha rosszat nem tettem. Próbáltam és próbálom oldani a feszültségeket és úrrá lenni a nehézségeken. Osztályfőnökként midig arra törekedtem, hogy úgy szeressem az osztályom tanulóit, ahogy azt remélem, hogy majd az én gyermekeimet is szeretni fogja a pedagógus.

Mai oktatásunkban fontosak az online feladatok is. A legfontosabb mégis az, hogy a jó hittanóra két részből áll.

1. a diák ismerje meg lexikálisan a történetet (helyszín, szereplők, aranymondás)
2. a legfontosabb, hogy lássa meg, miért foglalkozunk ezzel a történettel.

Ha nem látja az okot és az üzenetet, ez a történet halott marad. Szükség van tehát, hogy különleges és megfoghatatlan módon teret adjunk a Szentlélek munkájának, aki segít abban, hogy mindenki számára megfogalmazódjon az üzenet ott és akkor. Fontosnak tartom, hogy minden bibliai történethez a saját tapasztalataimból szemléltető történetet mondjak, amely segít meglátni a tanult téma aktualitását.

Milyen a mindennapi munkakapcsolata hitoktató kollégáival? Egyeztetnek-e a feladatokban?

A hitoktatók, a vallástanár és a lelkipásztorok szorosan együttműködve, karöltve vesznek részt az egyházi ünnepekhez kapcsolódó események és alkalmak megszervezésében. Mindannyiunk közös munkájának a koronája, amikor a végzős diákok sikeres hittan vizsgát tesznek, konfirmálnak a gyülekezetben és úrvacsorát vesznek.

Melyik bibliai gondolat az, amelyik egész életét, tanári pályáját áthatja és irányítja?

„Aki nem szeret, nem ismerte meg az Istent: mert az Isten szeretet” (1 Jn 4,8)

Teljesüljön az Ige mindenkor! Isten gazdag áldását kérem életére, tanári pályájára az elkövetkezendő évtizedekben!

Nagy tisztelettel köszönöm meg a tartalmas beszélgetést!

Tamus Elvira

Filmajánló

Igaz, hogy ezt a filmet, a Még most is hiszek címűt, nem Jon Gunn rendezte, de a forgatókönyvírásban társszerző volt. Ez is igaz történetet dolgoz fel mint a legtöbb film, amelyet rendezett és/vagy írt.

Kb. másfél éve láttam a filmet, így nem friss az élmény, de arra azért emlékszem, hogy megkönnyeztem ezt a súlyos témából építkező alkotást. Egy fiatal és tehetséges zenész srác megismerkedik egy húsz éves egyetemista lánnyal és szinte azonnal egymásba szeretnek, ezért hamar a házasság mellett döntenek még akkor is, mikor a lányról kiderül, hogy nagyon súlyos betegségben szenved.

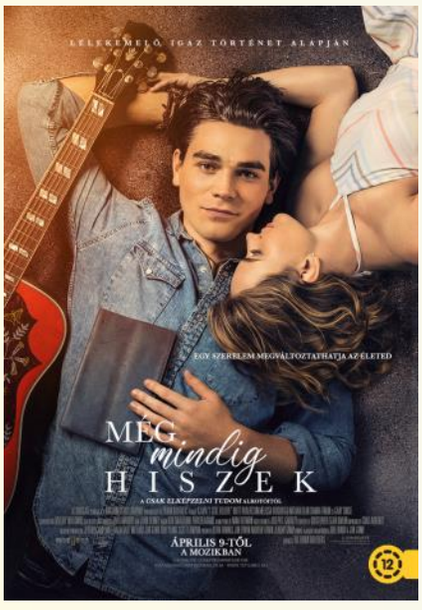

Hit, küzdelem, szenvedély fűti át a film egészén átívelő zenei betéteket, melyet mintegy esszenciaként tár a megilletődött néző elé. Nem árulom el nyíltan a végét, hadd legyen meglepetés, de annyit azonban igen, hogy példát mutat az állhatatosságról, a hit emberi erőt kipótló, meghaladó hatalmáról, valamint arról, hogy az isteni tervben ott van a folytatás titka, öröme és ajándéka, még hogyha kemény és nehéz is elfogadni egy-egy hirtelen vagy éppen lassan érlelődő történést.

Tardiné Szilvi

Így is eljut hozzánk Isten szava

„Kis telefonom…”

Már kifelé mentünk a COVID-járványból, de még óvták az embereket (különösen az időseket, krónikus betegeket) a zsúfolt helyektől, rendezvényektől. Ebben az átmeneti helyzetben örvendeztetett meg fiam, aki a Bocskai téri Gyülekezet lelkésze, azzal a jó hírrel, hogy elindítottak egy telefonos igehallgatási lehetőséget. Ennek lényege, hogy nincs időhöz, helyhez kötve. Nem kell a TV-elé ülni a megadott időben, vagy a rádiót bekapcsolni, mikor a közvetítés hallható, nézhető. A megadott számon (06-52-219-800) bármikor meghallgatható az elhangzott prédikáció, amikor az atyafinak legkedvezőbb az a bő fél óra. Rossz alvó, idős embernek akár éjjel is, ha lélekben akkor tud leginkább ráhangolódni, befogadó lenni. Egy hátránya van: nem szabad megszakítani mert nem folytatódik, hanem elölről kell indítani. Ezt az ötletet Hodossi Márk hozta Angliából, ott már elég régóta alkalmazzák, és nagyon sok áldással jár. Gondolták kipróbálják, s várják a visszajelzéseket. „Te is próbáld ki anyukám – mondta – és ajánld másoknak is. Ha Istentől van áldás lesz rajta, ha nem… a bezártság megszűntével ez is elhal.”

Megköszöntem fiamnak az ajánlatát, és már a következő csendesebb napon meghallgattam az első ilyen prédikációt. Úgy intéztem a napi teendőimet, erre a rövid időre ne sürgessen semmi házimunka, esedékes ügyintézés. Egyszóval igyekeztem vasárnapi hangulatot teremteni, mintha valóban templomban lennék. Az ige is szólt, és a szívem is nyitott volt. Hálásan köszöntem meg imádságban is, hogy így gondoskodik az Úr az övéinek lelki táplálásáról.

Ennek már több mint egy éve. Azóta sok kedves ismerősömnek ajánlottam ezt a lehetőséget, s magam is úgy tapasztaltam, hogy Isten áldása kíséri. Ezt erősítik a visszajelzések is. Van két idős, mozgásukban korlátozott lelki testvérem, akik rendszeresen élnek ezzel a lehetőséggel, s utána – szintén telefonon – röviden meg is beszéljük az Ige üzenetét.

Ez azonban csak az érem egyik oldala. Mert az ördög minden jó dolgot szeret elrontani, összekuszálni, visszájára fordítani. Amennyire áldás tud lenni a technika és annak minden eszköze, annyira el is tudja idegeníteni, kényelmesíteni az embereket ilyen ragyogó ötletekkel és lehetőségekkel. Hovatovább már nem vágyik az ember vasárnaponként időben felkelni, ünneplőbe öltözni, testvérekkel találkozni. „Majd megnézem, meghallgatom…” – jelszóval otthon marad, és végzi a megszokott napi munkáját, programját.

Így lesz a felkínált áldott lehetőségből kísértés, csábítás a restségre, haszontalan időtöltésre.

Bizony ez a szomorú tapasztalata ennek a covidos időszaknak, hogy nagyon lassan szoknak vissza az atyafiak a gyülekezetbe. Amennyire szívesen és örömmel ajánlom ezt a lehetőséget, ugyan olyan szeretettel kérem is a testvéreket: ne legyenek ezek az áldott alkalmak eszközök az ördög kezében. Ne használhassa ürügyül, hogy távol tartson bennünket a vasárnapi istentiszteletről, amikor a templomban együtt lehessünk.

Amíg jó Atyánk erőt, egészséget ad, öltöztessük ünneplőbe a szívünket, külsőnket. Örvendezzünk a találkozásoknak, s ezeket a jó és hasznos lehetőségeket vegyük igénybe a hét bármely napján ráadásképpen. Legyen ez olyan kegyelmi ajándék, ami segít feltöltekezni amikor a vasárnapi prédikáció már kezd megfakulni, a napi gondok elfárasztanak vagy elcsüggesztenek. Az én gyerekkoromban még csak a hivatalokban, postákon volt telefon, így nagy örömmel énekeltük az alábbi kedves kis gyermekdalt, melynek kezdő sora lett írásom címe.

Kis telefonom van nekem,
Két összetett kezem.
Mit lenn a földön mondok el,
Megváltóm hallja fenn.
Ha hívom őt, barátomat,
Ő mindig válaszol,
Felhangzik már halló, halló,
S a szívem hallja jó.
Csingilingi, csingiling
Szólj kis telefon!
Összekulcsolom kezem,
Felhívom Jézusom.

(szöveg és dallam: Füle Lajos)

Budapest, 2022. június

özv. Loment Péterné

Telefonos igehirdetés

Örömmel adjuk hírül, hogy elindult a telefonos igehirdetés szolgálatunk!

Normál díjas telefonszám felhívásával meghallgathatja a legutóbbi istentisztelet rövidített hanganyagát.

Tárcsázza ezt a számot: 06-52-219-800

Isten szava a cyber térben

Talán mi voltunk az egyetlenek, akik a koronavírus időszakban örülni tudtunk az élő online Istentiszteleteknek. Tudom furcsán hangzik ez, de sajnos nekünk nem áll módunkban részt venni rajtuk, és vasárnaponként személyesen elmenni a Bocskai térre, mivel külföldön élünk. Hozzászoktunk, hogy csak utólag, pár napos (néha hetes) késéssel tudjuk az istentiszteletet meghallgatni.

Isteni áldásnak tekintjük a gyülekezet honlapját, ahol bármikor meg tudjuk hallgatni bármelyik Istentiszteletet. Akár többször is. Hitéletünk szempontjából ez nagyon jelentős. A személyes jelenlétnél persze nincs jobb, de az alkalmakon ugyanúgy belemerülünk a történetbe, mintha mi is ott ülnénk a padsorokban. Sok erőt ad ez nekünk hitünk megőrzésében.

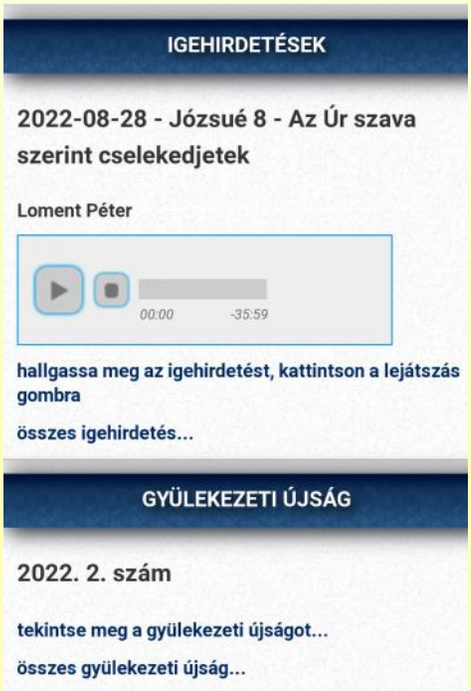

Szoktunk német nyelven is Istentiszteletet/misét hallgatni. Különösen örül a szívünk, mikor ismerős dallamok csendülnek fel valamelyik zsoltár formájában. Mégis, igazából a saját anyanyelvünkön, ismerős hangok szólamán van a legnagyobb ereje az Igének.

Csuda dolog ez! Mondhatnák az idősebbek, de mi már teljesen megszoktunk, hogy távol az otthonunktól is be/rá tudunk kapcsolódni az otthoni történésekre. Már el sem tudnánk képzelni itt az életünket a www.bocskaiter.hu oldal nélkül.

Szeretettel tudjuk ajánlani mindenkinek, aki nem tud vasárnaponként személyesen jelen lenni a templomban. Bátran ajánlhatjuk szintén a nem gyülekezeti tagoknak, ismerősöknek, hogy hallgassák.

Igazából, az internet segítségével hihetetlen lehetőséghez jutottunk hitünk megtartásához és keresztyén ügyünk népszerűsítéséhez is.

Köszönet érte mindazoknak, akik fáradhatatlanul munkálkodnak azon, hogy ez mindig is így legyen.

Kathi Zsolt

Az írott igehirdetés gazdag áldása

Az esemény akkor történt - már vagy hat éve -, amikor a testvérem betegségének utolsó stádiumában volt. Én a lelki testvéreimmel, és akik közel álltak hozzánk, közöltem a betegség hírét. Így tettem Kövér Imre tiszteletesékkel is, aki a Sajósenyei Gyermekotthon vezetője volt. De még álmomban sem mertem gondolni, és majd egy fél év múlva tudtam meg, hogy Ők bizony elakartak jönni a temetésre. Én nem közöltem velük a temetés időpontját, de hiszem, hogy gyarlóságomat megbocsátották. Azt a mai napig sem tudom megmagyarázni, hogy miért, de az igehirdetés írott formájához tíz körömmel ragaszkodtam. Meg is kaptam, és el is küldtem Nekik. A válaszborítékban ez állt: „**Mancika néni, nagyon szépen köszönjük. Most már olyan, mintha mi is ott lettünk volna! Számunkra nagyon áldott igehirdetés volt.**”

Gyülekezetünkben a járványos időben kezdődött az, hogy lelkészeinknek megesett a szívük azokon az ártatlan báránykákon, akik hol jöttek, hol nem jöttek a gyülekezetbe. Sokan bizony lelki táplálék nélkül maradtak hosszú időre. Lelkészeink úgy döntöttek, hogy akik írott formában kérik, azoknak – a sok egyéb feladat mellett – a vasárnapi prédikációt heti rendszerességgel eljuttatják. A fáradozásukat ezúton is szeretném megköszönni.

A járvány mintha kicsit alábbhagyott volna, de az igehirdetés ugyanúgy most is ott van a postaládában, ami majdnem olyan mintha ott lettünk volna. Számomra talán egy kicsit jobb is, mivel talán koromnál fogva feledékenyebb vagyok. Emlékeztetőül sokszor előveszem, sőt alkalomadtán tovább is adom.

Kívánom, hogy mindenki számára gazdagon megáldott üzenete legyen Urunknak. Mint ahogyan én is naponta gazdagodom lelki táplálékkal, Urunk üzenetével.

Végül szeretném megemlíteni gyülekezeti újságunkat, ami közös kincsünk. Megköszönöm mindazoknak, akik szívügyüknek tartják a lap működtetését. Bátorítom a bátortalanokat a bizonyságtételre az újság lapjain, amelyek drága gyöngyszemek. És köszönöm mindazoknak, akik lehetővé teszik munkájukkal vagy anyagiakkal, hogy épülhessünk kegyelemből, egymás hite által.

Isten áldását kívánom mindnyájukra!

Szabó Margit

Mályi

2022

Meghívtál, hogy vízre lépjek…

A Hillsong énekének szavai járnak gondolataimban, amikor gyülekezeti táborunkra visszagondolok. Idén a Miskolc melletti Mályiban voltunk a Tiszáninneni Református Egyházkerület konferenciaközpontjában, a Mécses Központban július 11-15-e közötti napokban. (És jövőre is ugyanide szeretnénk menni, ha Isten éltet bennünket.) A hét témáját egyébként ez a cím tökéletesen lefedi: „Egy csónakban". És tulajdonképpen mind délelőttönként, mind pedig délután bibliai „vizes történeteket" ismertünk meg, és ezek alapján kerestük Isten vezetését és útmutatását életünkre nézve.

Délelőttönként a János evangéliumából voltak „vizes történeteket", mint pl. a samáriai asszony története (Jn 4,1-42), vagy a lábmosás története (Jn 13,3-10), és bethesdai béna története (Jn 5,2-9). Este pedig a Királyok 2. könyvében található Naámán történetének különböző epizódjait vettük sorra és ismertük meg közelebbről (2Kir 5,1-19).

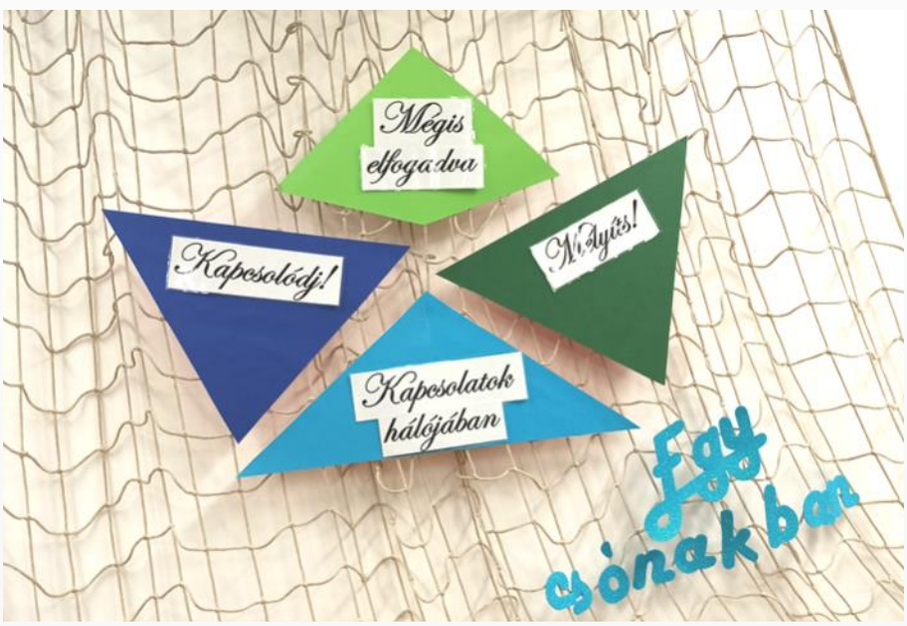

Ezek alapján a történetek alapján többféle témáról is hallottunk igehirdetést, gondolatébresztést. Beszélgettünk arról, hogy mennyire fogadjuk el egymást, illetve Isten mennyire fogad el bennünket. Hogyan képzeljük mi, hogy segítsenek nekünk, és ezzel szemben Istentől hogyan érkezhet tényleges segítség. Illetve beszélgettünk az egymáshoz való kapcsolódásról, és általában a kapcsolatainkról is.

Most, amikor már néhány hét eltelt, és újból visszagondolok a tábor napjaira, különös hangsúllyal elevenedik meg lelkemben a Hillsong éneke:

„Meghívtál, hogy vízre lépjek,
Hol Nélküled elsüllyedek.
Ebben megtalállak Téged,
A mélységben megtart hitem."

Talán azért történik ez bennem, mert ezekben a napokban, hetekben és hónapokban ismét nehéz, sőt, egyre nehezebb időket élünk meg mindnyájan. Naponta szembesülünk azzal, hogy egyre drágább lesz az élet, mindennek megy fel az ára, és halljuk a riogató híreket arról, hogy mi lesz holnap, meg jövőre.

Tény, hogy nem vagyok a jövőbe látó jós. Ezért nem tudom én sem, hogy mi lesz, mi fog történni, hogy mennyire lesz nehéz, de azt érzem, hogy olyan ez az év számomra, mint amikor Pétert és többi tanítványt Jézus maga előtt elküldte, hogy hajóval menjenek át a túlsó partra, amíg ő befejezi a tanítást, és elköszön a sokaságtól (Mt 24,22-33). Majd már hajnal felé utánuk ment a tengeren járva. És kiderült, hogy a tanítványok egész éjszaka nem tudtak áthajózni a Genezáreti-tavon olyan erősen hullámzott a víz, és olyan erős ellenszél volt.

És ebben a hiábavaló küzdelemben Péter azt kiáltja: „Uram, ha te vagy az, parancsold meg, hogy odamenjek hozzád a vízen!" És ebben a helyzetben vagyunk mi is. Egy csónakban evezünk mindnyájan, hiszen mindenkit ugyanazok a bizonytalanságok vesznek körül, és ugyanolyan magas árakkal találkozunk akárhova is megyünk vásárolni, vagy tankolni. Mindnyájan ugyanúgy hánykolódunk a hullámok között az ellenszélben. És mindnyájunknak ugyanúgy szükségünk van arra, hogy felismerjük Jézust, mert csak Ő tud nekünk segíteni.

De, amikor felismerjük Krisztust, akkor Urunk még rátesz egy lapáttal a nehézségekre, és azt mondja, hogy bízd magadat rám! Gyere, és lépj ki a csónakból, lépj a vízre, és hidd el, nem fogsz elsüllyedni, mert én megtartalak, és megtart a hited. Igen, ezen a ponton fordul meg a történet, a mi történetünk is! Van-e hitünk, ami megtart minket még akkor is, amikor a vízen járunk, amikor Jézus szavának engedelmeskedünk? Amikor arra szólít fel minket, hogy lépjünk ki a hánykolódó csónakból, ami mégiscsak valamiféle biztonságot adott nekünk, akkor abban nem az a lényeg, hogy egyedül menjünk tovább, vagy szakadjunk el a társainktól, hanem azért bátorít bennünket Krisztus erre a lépésre, hogy próbára tegye hitünket, és a próba által még sokkal erősebbé formálja azt.

Jelképesen szólva, amikor mindnyájan hazatértünk Mályiból a Mécses Központból, azt úgy is tekinthetjük, mintha kiszálltunk volna az egy csónakból, hogy mindnyájan vízre lépjünk, és megedződjön, megerősödjön a mi hitünk a Megváltó és Megtartó Jézus Krisztusban.

Hitünknek ez az erősödése, formálódása természetesen nem ért véget, hanem napról napra folytatódik.

Sok minden bizonytalan, sok mindenről csak sejtésünk vagy reménységünk van. Egy valami azonban biztos. Amit a tanítványok felismertek, az ma is, számunkra is egészen biztos, hogy Jézus Krisztus valóban az Isten Fia. Ő megtartónk, Ő a Megváltónk és Szabadítónk. Ő az, Aki Lelke által ma is velünk van minden napon a világ végezetéig (Mt 28,20).

Loment Péter lelkész

„Egy csónakban” – Mályiban

Az idei év első fele hatalmas várakozással és izgalommal telt számomra, mert az utolsó hetekig kérdéses volt, hogy eljuthatok-e a többször is meghirdetett gyülekezeti többgenerációs táborba.

Aztán a Jó Isten úgy rendezte, hogy sikerülhessen! *„Még nyelvemen sincs a szó, te már pontosan tudod, URam.” (Zsolt 139,4).* A jelentkezési lap beadása és a részvételi díj befizetése után (ami tartalmazta a szállás- és a háromszori étkezés díját is), még nagyobb izgalom lett rajtam úrrá, rengeteg tavalyi élmény emléke idéződött fel bennem.

Vágyam volt egy olyan közösségépítő, kapcsolatteremtő héten részt venni, ahol tartalmas beszélgetésekben lehet részem, imádságokat hallhatok, igemagyarázatokat érthetek meg és hitben erősödhetek.

Végre elérkezett 2022. 07. 11, amikor útnak indulhattunk a Mályi Mécses Központ irányába, ahol idén megrendezésre került a tábor.

Első utunk Kisgyőrbe, a „faragott faluba” vezetett, ahol csoportosan sétálgatva végigjártuk a település neves pontjait, úgymint a Golgota, Ökumenikus Betlehem, Harangláb, református templom, Faluház és a kilátó. Különlegessége a kis településnek, hogy az utcatáblák, de még a szeméttartók is míves faragással készültek.

A kirándulás után kissé megéhezve már Mályi volt a végcél, ahol friss, meleg ebéddel vártak minket, ahogy minden ott töltött napunkon, háromfogásos, desszertes ebéddel, külön odafigyelve a táplálkozási problémákkal küzdő testvérek étkezésére is.

A regisztráció, a szobák elfoglalása következett, majd kora délután egy rövidebb áhítat és csoportmegbeszélés volt napirenden.

Délelőtti témáink: János evangéliumából különböző „vizes történetek” (Jn 1, 35-51; Jn 5, 1-15; Jn 4, 1-42; Jn 13, 1-20), míg az esti áhítatok Naamán betegségéről és csodás gyógyulásáról szóltak (2Kir 5, 1-19). Női, férfi, és ifis csoportra bontva, minden témához nagyon jó, tartalmas, érzelemgazdag, hitépítő beszélgetések kerekedtek. *„Hála legyen Istennek a mi Urunk Jézus Krisztus által!” (Róm 7,25).* Nem egyszer tűnt nagyon kevésnek az erre szabott idő.

Az aránylag kevés és eléggé szórt korú kisgyermekkel való foglalkozásra most nem 2 állandó testvér, hanem más-más felnőtt vállalkozott, úgymint Tóth Zsigmond és neje, Aranka; Barakné Eszter, Vajda Zsófia, vagy Vargáné Margó. A délelőtti igehallgatások idején a témához kötődő beszélgetésekkel, feladatokkal, kézműveskedéssel, udvari játék- és sportlehetőségekkel kötötték le őket, esténként pedig az ifisek felügyelték a gyerekeket.

Minden este 18:00-kor vacsoráztunk, majd 19 órától esti áhítat és közös éneklések voltak a Bárka zenekar velünk táborozó tagjainak zenekíséretével, Szentgyörgyi Ábellel kiegészítve, aki harsonán játszott. Reggelente a vállalkozó kedvű, egészséges életmódot szem előtt tartó testvérek tornával indították a napot, hogy ne csak lelki, hanem testi egészségükre is vigyázzanak.

Kedden még nem volt igazán nagy meleg és fürdésre alkalmas idő, ezért a délutáni órákat ismét csoportos kirándulással töltöttük. Lillafüreden jártunk, megszemléltük a Palota Szálló szépségét, a Hámori-tavat, a vízesést, az Anna-barlangot, a gyönyörű függőkertet. Gyerek és felnőtt együtt élvezte a kellemes napsütést az árnyas fák között, volt, aki nassolnivalót ropogtatva, volt, aki fagylaltot nyalogatva. Nagyon feltöltő és nyugalmas élmény volt.

Vacsora, áhítat és éneklés után, ki-ki, pihenni tért, vagy egyes csoportok még folytatták beszélgetéseiket, illetve néhányan, köztük én is, lejátszottuk az éppen következő, vállalt és kisorsolt sportküzdelmeinket. Ugyanis, a kötött foglalkozások és kirándulások mellett, folyamatosan zajlott 3 bajnokság, asztalitenisz, biliárd, és csocsó versenyszámokban.

Legtöbb nevezést a ping-pong verseny hozott, ahol Tóth Zsigmond testvérünk lett a bajnok, legyőzve a fiatalabb ellenfeleket is.

A biliárdbajnok, látványos és izgalmas meccsek után, egy szép és szoros döntő végén Nagy László testvérünk lett, aki nem mellesleg a csocsó bajnokság páros meccsein csapattársam volt, s akivel a többiekhez mérten, korban jóval felettük és tudásban jóval alattuk, kiérdemeltük a méltó 4. helyezést.

A csocsó páros bajnokai Pluhár Anna és Enikő lettek, akik látványos mérkőzéseken utasították maguk mögé ellenfeleiket. Ezúton gratulálok mindenkinek!

Jómagam a biliárdverseny középmezőnyében végeztem, mint legjobb (és megjegyzem, 😃 egyetlen) női versenyző.

A szerdai kötött programok (áhítat,

megbeszélés, étkezések) után többen is a mályi-tavi fürdőzést, vízibiciklizést választották. Néhányan vacsoráig a meghirdetett táborzáró gálaműsor összeállításához ötleteltek, míg Uzonyiné Katika az esti kézműves programhoz készülődött, rakta ki a kreatív foglalkozás kellékeit, hozzávalóit. Ez az esemény is sok résztvevőt vonzott és nagyon érdekes alkotások születtek. A kézzel készített

ajándékok, dísztárgyak mellett, sokan hajóépítésbe fogtak, hiszen ebből is versenyt hirdettek lelkészeink, ám az összes alkotás nagyszerűsége miatt, végül mindenki jutalmat kapott. Az ifisek rendhagyó módon egy élő hajóval készültek, egymásra mászva, egymásba fogódzva állították fel építményüket. Ötletes volt!

Az esti áhítat után most sem maradhatott el, a szokássá vált esemény, amikor szeretteinket telefonon felhívva, mindnyájan közösen elénekeltük nekik tábori dalunkat (Nincs más Isten), majd következett a tábori kvíz, a heti témából és egymás ismeretéből összeállított kérdésekkel. Győztesek a Gyulai-Vajda házaspár, őket követte fej-fej mellett, a Tóth és a Barak család.

Csütörtökön hasonlóan telt az idő, de a Mályi-tóban való fürdés, pihengetés lerövidült, mert a csoportok próbáltak az esti előadásra, és sokan még lejátszották soros mérkőzéseiket, hisz este eredményhirdetés is volt. Még ebéd után közös fotózásra került sor, készült fotó a teljes tábori csapatról, illetve csoportonként és családonként is.

Sajnos, lányommal együtt, mi ezen az estén már nem lehettünk jelen, de lélekben mindvégig ott voltunk.

A hozzánk eljuttatott felvételekből tudjuk, hogy nagyon jókedélyű és szórakoztató este volt.

A női csoport Naamán történetét esti torna keretében adta elő, minden fontos momentumhoz egy-egy gyakorlatot kapcsolva, a jelenlévőket is bevonva a mozdulatsorokba. A torna vezetője Vajda Zsófia testvérünk volt.

A férfikör színielőadással készült, 7 színben mutatták be a cselekményt, a verses történetet Gyulai Sándor gondnok úr adta elő, a többiek játszották el a jeleneteket.

Az ifi-csoport is verses formát választott, forgószínpad-szerűen mindig a szövegmondó került előtérbe.

Fergeteges hangulatú, vidám este kerekedett az előadásokból.

A pénteki táborzáró istentisztelet keretében, méltó lezárásként és a Krisztussal való közösség megélésére úrvacsoravétel következett.

Az ebéd elfogyasztása után, élményekkel gazdagodva, hitben erősödve, új kapcsolatokat kialakítva és a régieket szorosabbra fűzve, fájó szívvel búcsúzott a gyülekezet a szállás-helytől.

Kérjük Isten segítségét, hogy jövőre is hasonló élményeket szerző lehetőségként, engedje megszervezni, megrendezni a nyári tábort. *„Aki pedig mindent megtehet sokkal bőségesebben, mint ahogy mi kérjük vagy gondoljuk, a bennünk munkálkodó erő szerint…” (Ef 3,20).*

Lezárásképpen, állíthatom, hogy a táborral szemben állított céljaim, vágyaim minden tekintetben bőséggel teljesültek. Az elcsendesedések, imádságok, Isten felé fordulás mellett csodás volt, hogy mindenkivel megtalálhattuk a közös hangot, mindegy, hogy 4-10 éves gyermek, ifis, felnőtt testvérről beszélünk-e. A hit, az érdeklődési körök egyezése mellett nem számított, hogy ki honnan érkezett: ovis, kisiskolás, egyetemista, orvos, tanár, szakács, kereskedő, stb., az Úrban mind egyformák és egymásnak hittestvérei vagyunk. *„Krisztusban tehát nincs zsidó, sem görög, nincs szolga, sem szabad, nincs férfi, sem nő, mert ti mindnyájan egyek vagytok Krisztus Jézusban.” (Gal 3,28).*

Mindenkinek csak ajánlani tudom, hogy ha lehetősége adódik rá, akkor csatlakozzon a következő alkalommal hozzánk!

Hála legyen Istennek, hogy elkészítette mindnyájunknak ezt az alkalmat! *„Ezért tehát nem azé, aki akarja, sem nem azé, aki fut, hanem a könyörülő Istené.” (Róm 9,16).*

Áldja meg az Úr a Loment házaspárt, lelkipásztorainkat, azért, hogy megteremtették a lehetőséget, fáradságos munkával megszervezték és végigvezényelték ezt a tartalmas, építő és csodálatos hetet.

Köszönet a Bárka zenekar jelenlévő tagjainak a felejthetetlen zenés délelőttökért és estékért, Uzonyi Antalnak a videó-fotó felvételekért, családjának a kézműveskedésekért és a büféasztalért (kávézási, teázási lehetőség), Balog Bencének a sportversenyek lebonyolításáért, a csoportok vezetőinek és a gyerekfelügyelőknek.

Legyen áldott mindenki, aki a jelenlétével, egy mosolyával, egy-egy jó szóval hozzájárult ahhoz, hogy ez mindnyájunknak egy felejthetetlen és csodaszép emlék maradjon!

Bodnár Judit

C. S. Lewis: Narnia krónikái

„Manapság az emberek egyre kevesebbet olvasnak” halljuk sokszor – és tapasztaljuk is; a könyvesboltok már régen nem csak könyvárusítással foglalkoznak, a diákoknak a kötelező olvasmány kötelező nyűg, sorolhatjuk a példákat. Különösen nehéz a helyzete azoknak a szülőknek, akik színvonalas irodalommal szeretnék megismertetni gyermekeiket, és olvasásra szoktatni őket. Kézenfekvő megoldás lenne, hogy együtt olvassunk a gyerekekkel, de mit?

C. S. Lewis *Narnia* sorozata nagyszerű olvasmány gyereknek és felnőttnek egyaránt, különösen alkalmas arra, hogy utána beszélgessünk az olvasottakról, és így a Biblia tanításairól is beszélgethetünk.

C. S. Lewis (1898 – 1963) angol író, teológus, Tolkien barátja, a modern-kori gyermekirodalom megkerülhetetlen alkotója. 7 történetet írt Narniáról, a legismertebb *Az oroszlán, a boszorkány és a ruhásszekrény* című mese. Első olvasatra a történet ijesztő lehet: az emberek világából egy varázslatos szekrényen át Narniába, a tél országába érkezik 4 gyermek. Itt a fehér boszorkány a kegyetlen uralkodó, Edmundot ízletes törökcsemegével elcsábítja és a szolgálatába állítja, aki ezután elárulja testvéreit, és sok más bajt is hoz Narnia lakóira. Azonban Aslan érkezésének a híre is terjed az örök télbe fagyott Narniában, a karácsony elfeledett kellékei bukkannak elő, a hó olvadni kezd, és egyszercsak megjelenik a színen az oroszlán, Narnia valódi ura. A történet Aslan Edmundért hozott áldozatával és a mindent eldöntő csatával, Narnia boszorkánytól való megszabadulásával ér véget.

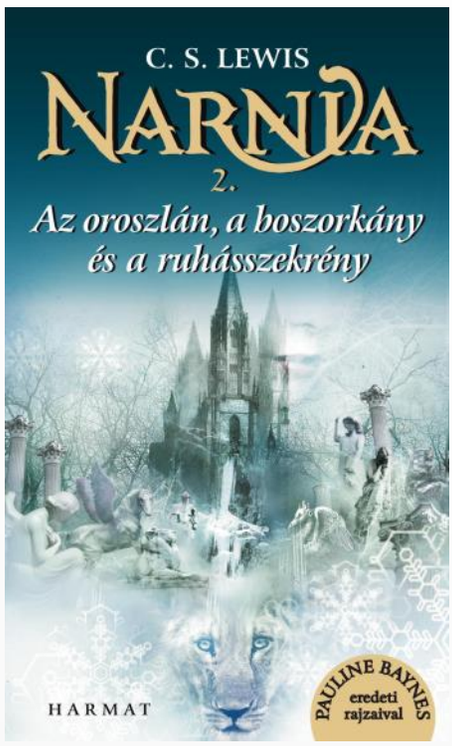

Ám a mese egy sokkal fontosabb valóságra ébreszti rá az olvasót (mint ahogy az történik minden jól megírt mese olvasásakor). Mi uralja a mi életünket, és ki a valódi Ura a mi világunknak? Kettejük csatájából ki kerül ki győztesen a mi életünkben? Igen, kegyetlenség, árulás, verekedés vesz körül minket, mint ebben a mesében Narnia lakóit, de félelmeink ellenére ki mellé állunk? Aslan áldozata és feltámadása emlékeztet Krisztus értünk hozott áldozatára. Narnia első kötetének (*A varázsló unokaöccse*) története emlékeztet a Teremtéstörténetre, a harmadik kötet (*A ló és kicsi gazdája*) emlékeztet arra, hogy Aslan, az ÚR, a mi életünket is őrzi, vigyázza, még ha erről nem is veszünk mindig tudomást.

Hosszan sorolhatnánk még a példákat, ehelyett inkább jó szívvel ajánlom a Narnia történetek olvasását, ízlelgessük, fedezzük fel segítségükkel a keresztény hit tanításait, és ha lehet, olvassuk ezt gyerekeinkkel együtt!

(Felhasznált irodalom: divinity.szabadosadam.hu; wikipedia)

Vajda Zsófia

Irány Narnia!

Vakációs gyermekhét

Nagyon eleven, élettel teli hét volt számunkra augusztusban a gyülekezeti gyermekhét. 5 napra 60 hittanos gyermek vette birtokba a templomot és a gyülekezeti házat. A templomnak olyan részeit is bejárták, ahol csak nagyon ritkán fordulhatunk meg. A templomtérben naponta változó színes díszletek jelentek meg, melyek közt jelmezekbe bújó szereplők keltettek életre egy nagy történetet. A biblia Nagy Történetének lényegét egy gyerekregény szemléltette: C.S. Lewis Narnia krónikáiból az Oroszlán, Boszorkány és a ruhásszekrény c. regénye.

Hadd foglaljam össze röviden azokat a gondolatokat, amelyekkel a gyerekek találkoztak a hét során!

Hétfő: A regénybéli Angliában dúló háború elől egy vidéki házba befogadásra talál négy gyermek. A ház tele van titkokkal, de legtitokzatosabb egy különös világot rejtő ruhásszekrény. A négy gyermekkel együtt átléptünk abba a másik világba, Narniába. Megértettük, hogy a biblia kinyíló fedele mögött is egy egész világ van. Aki hiszi, bizalommal lapozza, az előtt megnyílik annak titokzatos üzenete, aki nem hiszi, az előtt zárva marad. Jézus Krisztus az az ajtó, aki előttünk az Isten országát egészen kitárhatja.

Kedd: Megértettük, hogy van egy Gonosz erő, amely fogva tartja a világot. Nem az övé ez a világ, de minden eszközzel az uralma alatt akarja tartani. A kísértés, a csábítás, a hazugság eszközével el akarja fordítani a szívünket Jézus Krisztustól, a Királyok Királyától. „Megeteti”, elhiteti a gyanútlan emberrel a csábító hazugságait. Jól tudja, kinek mi a gyenge pontja. Hatalma alatt világ nyög, sóhajtozik, várja a szabadítást. A regény szerint a Fehér boszorkány, a Biblia szerint a Sátán teszi ezt velünk.

De vannak, akik nem hódolnak be neki, és ők reményt tudnak adni másoknak is. Az ősi ígéreteket szívükben forgatják, és tovább adják. Köztük Isten iránti hódolat,

bizalom és öröm lakik a legnehezebb időkben is. A regényben a hódok voltak ilyenek. Ők őrizték az ígéretet egy szabadító Oroszlánról, Aslanról. Náluk biztonságban voltak a regénybéli gyerekek, közöttük a vendégszeretet légköre lakott. Isten az Ő népe közt, közöttünk is ilyen légkört szeretne látni!

Szerda: Egy a regénybéli gyerekek közül elárulja a többieket, és inkább a Gonosz csábítására, hazug suttogó hangjára hallgat. De kiderül, hogy annak ígéreteiből nem teljesül semmi, az árulásnak kőkemény kenyér, gúnyolódó kikacagás és kegyetlen rabság lesz a jutalma. Akinek a szíve elfordul Krisztusól, annak ilyen ára van. De jó hír, hogy a Királyok Királya nem hagyta magára az Istentől elfordult embert. Júda Oroszlánja eljött, elhozta Isten országának erejét. A történetben ez úgy jelent meg, hogy az Oroszlán közeledése tavaszt hozott a jéggé dermedt Narniába.

Csütörtök: Nagyon megrendítő részhez ért a történetünk. A szereplőkkel együtt nehezült el a szívünk. Az Oroszlán hagyta, hogy a Gonosz megcsúfolja, meggyalázza és megölje. Oda adta saját magát az áruló gyermek helyett váltságul. Megértettük, hogy Nagypénteken Jézus is ezt tette értünk, odaáldozta magát, hogy minket kiváltson, megváltson a Sátán hatalmából. Helyettünk vállalta az áldozatot.

Amikor együtt gyászoltunk a nehéz szívű gyerekekkel, az Oroszlán feltámadt a halálból. Átéreztük, hogy ezt tette értünk Jézus is. Húsvétkor legyőzte a halál erejét. Ennek örömhíre azon a napon átjárt bennünket!

Péntek:. Láttuk a harcot, ahogy az Oroszlán végleg legyőzte a Gonosz hatalmát. A regénybéli gyerekek harcoltak, hősiesen küzdöttek, a lányok sebesülteket ápoltak. A hős Oroszlán zászlaja alatt harcoltak és győztek. Jutalmul királyi koronát kaptak. „Akit Narniában királlyá koronáznak, az király is marad örökké”.

Megértettük, hogy ha hűségesek maradunk Jézus Krisztushoz, részesei lehetünk az Ő győzelmének, és elnyerjük az örök élet koronáját az Ő Mennyei világában. Ezt a jutalmat senki el nem veheti tőlünk.

Addig is Igéje irányt mutató lámpás számunkra. Ahogy a gyerekeknek Narnia erdejében egy világító lámpaoszlop jelentette a tájékozódási pontot, nekünk Isten Igéje segít az eligazodásban.

Jó volt délutánonként a gyerekekért érkező szülőkkel is néhány percre találkozni és elcsendesedni Isten Igéje mellett. A bibliai történetfeldolgozás mellett sok játékos programra sor került. Mindennap voltak csoportfoglalkozások. A napok témájához igazítva szerveztünk kézműves foglalkozást, látványfőzést, erdei túrát, számháborút, stratégiai társasjátékot. Utolsó délután a „Templomi barangolással” foglaltuk össze négy állomáson a hallottakat. Hálásak vagyunk azért, hogy naponta 20-25 fiatal és felnőtt segített a szolgálatával. Rajtuk kívül sokan adományaikkal és imádságaikkal váltak a tábor részeseivé. Mindezért Istené legyen a dicsőség!

Viszlát Narnia!

Lomentné Szopkó Tünde

A megmaradás záloga: a szeretet

„A nagy szavak nem érnek semmit,
Elszállnak, mint az őszi szél.
De a szeretet, ha tiszta szívből fakad,
Elkíséri az embert, amíg él.”

„Nincsen okom kételkedni a fenti idézet igazságában, hiszen egykori gyülekezeteink részéről, lett légyen az a bánfihunyadi vagy a martfűi és a rákóczifalvi, engem ténylegesen szeretet kísért. Az meg különösen megható lelki ajándék számomra, hogy olyan református gyülekezetek is szeretettel vesznek körül, amelyek nem is ismernek személyesen, csak férjem, néhai Czirmay Árpád révén hallottak felőlem. Az elmúlt napokban is egy számomra ismeretlen, de annál kedvesebb erdélyi református gyülekezetben vendégeskedtem. A Dési Egyházmegyébe Székre kaptam meghívást a Birtalan napi emlékező istentiszteletre.

Szék a Kis-Szamos jobb partján húzódik meg. Nagy múltú település a Mezőség nevű tájegységen. Egyedi hagyományokkal és gyönyörű népviselettel. A festői környezetben kialakult városka életében évszázadokon át a sóbányák játszottak döntő szerepet. A legjelesebb magyar királyi sókamarák a környékén működtek. Így aztán maga a település már a XIII. században, IV. Béla második honalapító magyar királytól szabad királyi város rangot kapott. Temploma is a XIII. században épült meg. A három hajós, kerczi ciszcercita apátság mintájára épült Isten háza a franciagótika finomságát, könnyedségét hordozza magán. Belső falait pedig öt különböző korból származó freskóréteg díszíti. Csak érdekességként jegyzem meg: az első erdélyi protestáns zsinatot ebben a templomban tartották meg 1555-ben. Természetesen akkor még nem református gyülekezetet szolgált, hanem evangélikus templom volt. A reformátusság 1638-tól éli hitéletét Széken.

Az erős védfalakkal kerített monumentális templomban a 305. Szent Bernát napi emlékező istentiszteleten vettem részt 2022. augusztus 24-én. Arról van ugyanis szó, hogy 1717. augusztus 24-én, a tatárok utolsó erdélyi betörésekor felprédálták Széket templomostól. Hatszáz embert hurcoltak fogságba, háromszázat --gyermeket, asszonyt- kaszaboltak halálra. Mindössze 100 élő ember menekült meg. Akik aztán Isten előtt tett esküvel fogadták meg, hogy míg székiek lesznek aug. 24-én Szent Bertalan napján, mindig megemlékeznek a tragédiáról újra és újra megerősítik az esküvésüket és gyászviseletet öltenek, valamint tartózkodnak az evéstől és ivástól.

Az emlékező istentisztelet mindig három istentiszteletből és egy emlékünnepélyből tevődik össze. Az első alkalom vendég igehirdetővel a teljes katekizáló vagy könyörgéses istentiszteletek rendjét követi. A második alkalom a parókus lelkipásztor szolgálatával históriás istentisztelet, majd az emlékbeszédet, koszorúzást követően kerül sor a harmadik istentiszteletre szintén vendég igehirdetővel. Tulajdonképpen délelőtt 10 órától délután 17 óráid folyamatosan zajlanak az események kisebb szünetekkel. Ám senkinek sem jut eszébe, hogy kimenjen a templomból, vagy a védfalak közül.

Mert olyan emelkedett a hangulat, olyan ünnepélyes a légkör, s az összetartozás és a szeretet köteléke szinte tapintható. Én magam is sokszorosan meghatódva vettem részt a teljes emlékező istentiszteleten. Az idő múlásáról megfeledkezve, elmerülve hitünk mélységeiben, megmártózva az erdélyi múlt sokszínűségében és rácsodálkozva, megfürdőzve a székiek emberségében. S mindenekfelett mélyen átérezve, hogy a megmaradás legfőbb záloga maga az Isteni szeretet.

Czirmayné Kocsis Róza

Interjú a Gulliver Színpad egyik munkatársával

Múlt hónap elején, pontosabban 3-án (amikor még azt hittem, hogy sikerül megmentenem Csatári Attilát) volt egy különös színházi előadás a gyülekezeti termünkben, a Gulliver Színpad színészei előadásában Az egy igaz ember c. bibliai történet egy modern átiratát láthattuk.

Nem egy embert vittem, hanem kettőt is, igaz négyet is hívtam a férjemen kívül.

A Tiszteletes Úr rövid áhítatára sajnos már nem emlékszem, viszont arra igen, hogy miután befejezte a megszívlelésre szánt szavait, csend lett. A díszlet ott állt, viszont a színészek sehol sem. Nézegettem kifelé a folyosóra, hátha látok vagy hallok valamit, amikor hirtelen előbukkant egy dús, fekete hajú és szakállú ókori ember és öblös hangján megszólalt. Egyszerre ijedtem meg és tört ki belőlem a nevetés, szerencsére nem túl hangosan, mert nagyon tetszett ez a váratlan indítás! És a folytatás is! Modern volt, mégis korhű, egyszerű és látványos, szívhez szóló. Át tudtam érezni Nóé menyének vívódásait, majd kétségbeesését, valamint Nóé aggódását, elnéző, megbocsátó szeretetét. Hála Isten türelmének, jó lett ennek a történetnek a vége, legalábbis Nóénak és családjának, mint ahogyan azt a Bibliából is tudhatjuk. Egy férfi és egy nő játszotta el a karaktereket és nem unatkoztam egy percig sem, remélem a többi kis létszámú, jelenlévő testvér sem!

Maradandó élményt nyújtott, várom a következő előadást! És a barátaim is!

És most következzen az interjú, mely úgy jött létre, hogy írtam a facebookon a színtársulatnak, s amikor már hosszú napok várakozása után majdnem a lelkészeink segítségét kértem újabb kontaktért, válaszoltak készségesen! Íme az egész beszélgetés!

Kedves Gulliver Színpad Művészei!

Tardi Mártonné Szilvi vagyok a hajdúböszörményi Bocskai téri gyülekezetből. A múlt heti, júl. 3-ai előadásukhoz szeretnék gratulálni és megköszönni az élményt, valamint azt a szolgálatot, mellyel közel hozzák, megelevenítik a nézőknek az igei tanulságokat, mondanivalót, üzenetet!

Mivel a barátaimat is meghívtam, így nem mentem oda Önökhöz, amit már bánok, ezért most szeretnék feltenni néhány kérdést, melyet majd a Testvérek c. gyülekezeti újságunkban is megjelentetnénk. Előre is köszönöm válaszaikat és jó egészséget, sok sikert, Isten gazdag áldásait kívánom életükre!

1. Mikor és hogyan alakult meg a Gulliver Színpad és hány tagja van?
2. Istennel vagy a színészettel volt előbb kapcsolatuk?
3. Milyen érzések, benyomások alapján választanak témát?
4. Hány darabot adtak eddig elő? A színpadi változat megírása mekkora kihívás?
5. Mi a különbség a kis és nagyobb létszámú nézők előtt előadott előadások között? Hogyan zajlik egy- egy előadás megszervezése? Keresik Önöket vagy Önök hívják a gyülekezeteket, művelődési házakat?
6. Kik segítik a Gulliver Színpadot?
7. Milyen terveik vannak a jövőben?

Ezeket a válaszokat kaptam, egy némely kérdést figyelmen kívül hagytak…..

Kedves Szilvia!

Nagyon szépen köszönjük az elismerő és kedves szavakat, valamint a jókívánságokat!

A kérdéseire válaszolandó, a társulatunk 2021 márciusában alakult újra Gulliver Színpad néven, a járványhelyzet ugyanis jelentős átalakulásokat eredményezett, korábban másik társulat berkeiben teljesítettük szolgálatunkat, 2016-tal kezdődően. A társulatunk 5 tagú, mindannyian más-más feladatkör ellátásáért vagyunk felelősek. Kapcsolatunk természetesen Istennel volt előbbi, a színészet középiskolában, majd felnőtt korban vált a művészeink életének szerves részévé. A darabjaink írója Békési János, az ő benyomásai alapján születik meg egy-egy darab, amit aztán színpadra viszünk. Gulliver Színpadként ebben a bő egy évben négy darabot mutattunk be eddig, az esztendő hátralevő részében további három darabbal készülünk. A szervezés társulatunk társvezetője, Bartucz László feladata, aki már közel tíz éve szervez fellépéseket, ezáltal kétirányú az előadások megszervezése. Mi is keresünk fel gyülekezeteket, illetve mi is kapunk felkéréseket. Társulatunk későbbi terveiben nem szerepel más, minthogy Gulyás Vivien és Pintér Bálint művészeink tolmácsolásában hosszú éveken keresztül tudjuk folytatni a szolgálatunkat.

Még egyszer köszönjük a kedves szavait és hasonló jókat, sikereket és Isten áldását kívánjuk Önnek!

Üdvözlettel: A Gulliver Színpad csapata

Úgy gondolom, hogy a jókívánságokat a gyülekezet minden tagja magáénak érezheti, hiszen tolmácsoltam szeretettel!

Már csak az a kérdés, hogy a Tiszteletes Úrék vették fel velük a kapcsolatot vagy a színtársulat társvezetője? De mindegy is, az a lényeg, hogy itt voltak…. és reméljük még lesznek is!

Tardiné Szilvi

A Bocskai téri Református Egyházközség Gyülekezeti Hírlevele

Megjelenik kéthavonta. Nyomdai előállítás: Litográfia Nyomda Debrecen Felelős kiadó: Loment Péter lelkipásztor. Szerkesztők: Barakné Horváth Eszter és Loment Péter. Lektorálás: Barakné Sipos Katalin Kiadványunkat adományokból tartjuk fenn. Ingyenesen terjesztjük. Bizonyságtételeket, írásokat a ***bocskaiteri.ujsag@gmail.com*** e-mail címre várjuk

Számlaszám: 10400346-00026769-00000008

4220 Hajdúböszörmény, Újvárosi u. 1.
Tel./Fax: (52) 229-998
E-levél: bocskaiteri.egyhaz@gmail.com
http://www.bocskaiter.hu

Lapzárta: október 23.